

Бодричитѣ съ Браничевцитѣ (26) ёще единѣ пѣтъ са отѣлили отѣ Българитѣ и отишли при Франкитѣ. Мортагѣ искалъ да са опредѣлиѣтъ границитѣ, но Франкитѣ не склонявали. Най-послѣ Българската войска (827) сѣдижла на кораби, трѣгнѣла отѣ Дунава по Драва, и надѣ сичкитѣ околны Славены турили българскы начелници. Съ този начинѣ сѣверна Хърватія, Людевитовата земя (27), за нѣколко време са паднѣла на Българитѣ. А за да са утвърди до българското царство този дългѣ земный край, обладаніето на Сърбія (28) видѣло са потрѣбно. « До онуй време Сърбитѣ и Българитѣ, нише Константинѣ Багрянородный, живѣяли добрѣ, и, като мирны сѣсѣды, обичали са едни други; но въ кнезуваньето на Властиміра, Пресіамѣ, царѣ българскый отишълъ съ войска да ги покорн. » Туй было начало на многобройны и продължителны боеве между двата народа; отѣ цървыя пѣтъ ёще Българитѣ нѣмали успѣхъ: подирѣ три-годишна борба, Властиміръ съ слава ги отблѣснѣлъ. » Тѣй свършва Гилфердингѣ разказа си за политиката на Мортагона, като прилага и нѣкои размышленія за раждаемото просвѣщеніе у южнитѣ Славены чрезѣ христіанството. И намѣ тукѣ предлѣжи да свършимѣ съ предтечитѣ на христіанството, което скоро послѣ станѣ

---

(26) Въ сегашна Бачка на Темишварскый банатѣ и въ сѣсѣдната часть на сръбското княжество, дѣто е градѣтъ *Браничевацѣ*, днесъ *Пачево*.

(27) Днешна Сирмія, Славонія и тамшаата военна граница.

(28) Да си припомнимѣ, че *стара сърбія* заключавала въ себеси западната половина на сегашното сръбско княжество и сичка Босна, а не какѣто нѣкои отѣ новитѣ сърбы балнуватѣ за западната часть на Българія и южната Македонія.